

Tramesa d'art, un esforç d'expressió

Del 4 al 10 de maig el recent Palau de la Música i de Congressos de València presenta diverses accions artístiques d'avantguarda que aplegaran un bon grapat dels millors representants d'aquestes tendències.

Joan Timoner

«**A**l'època moderna, una de les més tàfores més traginades per resoldre les contradiccions estructurals inherents a la consciència humana és l'art... No cal dir que és indispensable renovar contínuament aquest àmbit».

Aquestes paraules de Susan Sontag ens poden servir, potser, per a situar-nos en el paràmetre en què s'inserta Tramesa d'art, certament, amb un difícil equilibri, pel contingut de la pro-

tres llocs on les coses sí que han evolucionat d'una manera «normalitzada», on hi ha un gust i una tradició que són receptius a la nova informació que els arriba de l'art actual, de les noves expressions que van sorgint, i també, cal dir-ho, on la política cultural produeix beneficis i no és deficitària, on viu atenta a les innovacions per assimilar-les ràpidament i explotar-les.

Qualsevol actitud d'existir crea unes necessitats estètiques; així, fa uns anys, s'apreciaven unes expressions que ara semblen arcaïques —potser ho foren sempre—, inadequades, impròpies i fictícies, i que, per pura inèrcia, continuen «exercint», però que no són, ni de bon tros, l'expressió, ni la forma, que poden representar l'època que vivim.

La falta d'atenció al camp de la creativitat sempre ha significat un negoci per a uns quants i una frustració per a una col·lectivitat, un constant perill de ser colonitzats culturalment i artísticament, és a dir, canvien les normes socials, canvien les relacions humanes, i també canvia la sensibilitat que avui és una altra i, per tant, les formes d'expressió. I podem acceptar la proliferació de «posts», de «neos», d'«afters»... com a exemplificació d'allò que és esnob, d'allò que no és creatiu, però la necessitat infinitament molt més vital d'autoexpressió i afirmació, d'informació, la de

poder tenir «el paradigma que ens ajuda a conciliar o resoldre les contradiccions inherents» a nosaltres mateixos com a individus i com a col·lectivitat, continua existint, és un buit abonat per a qualsevol moda o mercaderia, la qual

cosa sempre serà una estafa a l'emancipació col·lectiva, en el grau en què l'art pot seguir a aquesta emancipació. Es podria parlar de la coneguda i secular lluita entre allò que es fa vell i allò nou que s'esdevé.

Tramesa d'art pren decididament partit per aquestes noves formes, es desmarca ben clarament dels festivals que solem veure ací. La presència de **Joan Brossa** ja és tota una garantia per a aquesta iniciativa d'encontres, cursets i actuacions que es repartiran, entre el Teatre Micalet (una actuació), Teatre Principal (una actuació) i la resta al Palau de la Música i de Congressos, tot del 4 al 10 de maig, tret d'una exposició antològica de **Joan Brossa** i una mostra d'escultures de **Pepe Romero**, que restaran fins el dia 30 del mateix mes.

Lluís Permanyer ens parla de la fascinació que exerceix la màgia sobre la sensibilitat de Brossa, el qual, «tot seguit d'haver perdut la guerra per partida doble —com a republicà i com a catalanista—, va arribar a actuar en escenaris escamotejat sota un nom de guerra xinès: Fu». En les lectures que fem del poeta trobem nombroses referències sobre jocs de mans i sobre la màgia; així, no és estranya l'aparició de Gran Sessió de Màgia i la inclusió d'aquest art ben popular en aquesta mostra.

També la dansa, gènere de gran expressivitat i que no tenim moltes ocasions de veure a València, participa amb el grup **Mudances**, que ens resca-

Joan Brossa i el grup de dansa Mudances.

posta, per l'esforç i el repte que representa i per la possible continuïtat que pugui tenir.

I és que, per raons òbvies, el País Valencià no ha progressat com altres països, i anem bastant a remolc d'al-

TERESA PEYRI.

ta d'una manera absolutament nova i vivificant aquest antic art.

Ni tampoc és la primera volta que els organitzadors de Tramesa d'art compten amb un dels nostres més joves músics: **Joan Cerveró**. Cal impulsar un reconeixement més ampli del seu treball. Als 25 anys, ha estat fundador de diversos grups de música contemporània. Com a compositor, és aquest camp el que treballa amb diverses peces que encara no han estat editades. Es dedica a la docència superior en el Conservatori, però la seua vocació és la composició i les actuacions en públic, i veus ben autoritzades en el camp de la música el consideren com un dels millors percussionistes d'Europa. Ara es presenta amb un nou grup: **Antiphon Ensemble**, format per quinze músics.

Carles Santos, que en els últims temps ens visita més sovint, arriba amb *Arganchulla-Arganchulla, gallac*, obra estrenada a Berlín i que en el Micalet es farà l'estrena en l'Estat espanyol. Pel que sabem, en aquesta obra es basa l'espectacle que Carles Santos portarà, a finals d'any, al The Kitchen de Nova York. El crític alemany **Martin Wilkening** diu: «En aquest espectacle, com en quasi tots els de Carles Santos, el seu horitzó natal i una constant evocació de l'etern femení i de les Muses és ben evident. A la primera escena els únics intèrprets són el cap d'Orfeu, i els peus descalços, il·luminats per llanternes, de les ballarines, que acaben en el ritme pur, fent una paràfrasi, conscientment obscena, del Bolero de Ravel... A l'última escena, unes imatges

fantàstiques creen una delicada i tristíssima poesia sobre la mort, que amb bromes, acudits i folgues des de dalt de l'escenari, ens fan una confessió terrenal que restarà per molt de temps en el record dels espectadors». Ja tenim ganes d'anar-hi.

El grup **Flatus Vocis Trio** està format pel músic valencià **Llorenç Barber**, **Bertomeu Ferrando**, La seua obra eia, i **Fàtima Miranda**. La seua obra *València*, és una peça fonètica, una paròdia sobre els costums i el folklore valencià.

Ben aviat i abans de fer cap publicitat, han estat cobertes totes les places d'assistència als cursets que s'organitzen, símptoma ben clar d'avidesa, d'expansió a nous àmbits.

A això hem d'afegir les accions i *performances* poètiques de **Joel Hubaut**, **Adriano Spatola**, **Minarelli**, **Labelle-Rojoux**, **Julien Blaine**, **Polonio** i **Santamaria**.

En el catàleg col·laboren: **Romà de la Calle**, **Josep Iborra**, **Salvador Jàfer**, **Jaume Pérez Montaner**, **Josep Pérez Montaner**, **Bertomeu Ferrando**, **Carles Hac Mor**, **Pierre Restany**, **Rodolf Sibera**, **J. Miguel Cortés**, **Lluís Permanyer**, **Yturralde** i **Spatola**.

D'**Eugenio Miccini** sabem de les seues exposicions de poesia visual, que circulen per tot Itàlia. De les seues publicacions coneixem: *Poesia visiva, política, pública, Eros & Ares* i el llibre objecte *Liber*, que es pogué veure a l'exposició d'Art Solidaritat, organitzada per la Diputació de València. Que imparteix classes de semiòtica a la Universitat de Florència, però que ràpidament abandona si ha de fer una acció poètica a un carrer, una galeria, una plaça, sobre les aigües de la mar Adriàtica, o una trobada sobre poesia visual a qualsevol universitat arreu del món. Que té més de seixanta anys i que viatja en tren allà on pensa fer les seues accions, en primera, segona o tercera classe i per molt pocs diners, com per exemple, a Sevilla, al Metrònom de Barcelona o ara a València.

Com **John Cage**, per a qui ni els anys ni l'artrosi són cap obstacle per continuar tocant el piano i posar-se a ballar. Com **Brossa**, que sempre trobareu amb un ventall de projectes o preparant amb algun grup l'estrena d'una obra. Són els que, més que dedicar-se a la seua obra, en ells és una actitud d'existir, una bellíssima manera d'entendre i viure la vida, més que ordenant-la, harmonitzant-la, des de dins, amb allò més pregó del món que ens circumdada. Benvinguts siguin a Tramesa d'art. □

The graphic design is contained within a rectangular border. At the top is a large, stylized black and white illustration of a character wearing a tall, pointed hat and a vest, with one hand raised in a gesture. Below this character, the word "tano" is written in a bold, lowercase, rounded sans-serif font. This sequence of character and word is repeated five times down the page, with each instance of the character being smaller than the one above it. At the bottom of the design, the word "GANDIA" is printed in a smaller, uppercase, sans-serif font.